

Berichten van het bestuur:

 De MTB-kalender voor het seizoen 2014-2015 staat op de website. www.doortrappers.nl

Belangrijke data:

 06 nov. Algemene ledenbijpraatvergadering.

Hij is weer terug, de clubdag.

Het weer enige tijd geleden dat er een echte clubdag was. Een dag die in het teken staat van gezamenlijk met z'n allen een activiteit waaraan iedereen kan deelnemen. Enige maanden geleden werd de vraag tijdens een bestuursvergadering gesteld, waarom hebben we geen jaarlijkse clubdag. Voor ieder van de leden duidelijk dat die weer terug zou moeten keren. Een dag waar iedereen elkaar ontmoet en van gedachten kan wisselen het liefst tijdens een leuke activiteit. De werkgroep werd geformeerd en Henk de Klein, Hein Roeffen en Frans van Kempen zijn aan de slag gegaan. Gekozen werd voor de omgeving van de Loonse en Drunense Duinen, een gebied dat zo'n beetje ingeklemd ligt tussen 's Hertogenbosch en Waalwijk. Tevens een gebied waar ook de mtb-ers aan hun trekken konden komen. Frans ging aan de slag met het maken van diverse fietsroutes voor de verschillende groepen, 130, 100 en 80 km. voor resp. de A+, A+B en C-groep.

Op 14 september om 07:45 uur verzamelen op het parkeerterrein voor de kerk. De fietsen op de dragers en aanhanger geplaatst en de stoet van een 17-tal auto's met daarin een 40 deelnemers vertrok tegen 08:10 uur richting Helvoirt. Brasserie de Bolle Keizer zou het startpunt worden van de fietsroutes van de verschillende groepen. Na het genot van een kop koffie kon men van start per groep voor een toer in de omgeving. Nu bewijst zich ook het gebruik van gps, vooraf kon ieder zijn route laden en een beeld krijgen wat hem te wachten stond. Niets uitpijlen, gewoon op je schermje voor je de te fietsen route. En dat bespaart zeeën van tijd, energie en ma-

teriaal voor- en achter af. Met name ook voor de mtb-ers stond een aardig program op de rol. Onder leiding van Hans Klerks en clubgenoot van de plaatselijke MTB-vereniging doken zij letterlijk en figuurlijk het zand in.

Gewend aan de strakke halfverharde tracks hier in de omgeving werd het, al je stuurmanskunst aanspreken in het losse duinzand. Niks stuurmanskunst, in het losse zand handjes lichtjes boven op het stuur en geen stuurbewegingen forceren. Meer dan 90 % van de 52 afgelegde kilometers bestond uit los zand en dat doet pijn aan de kuitspieren. Iets minder de kuitspieren aanspannend was het voor de asfaltplakkers, rustig beginnen aan een toertje in een voor de meesten een vreemde omgeving. Dat juist maakt het mooier, ietsje rustiger rijden en je ziet zelfs nog wat van de omgeving. Over rustig rijden gesproken, Henk de Klein in gezelschap van Ria zouden na het vertrek van de Doortrappers ook een route fietsen in de omgeving. Wat moet dat moeilijk geweest zijn voor Henk, zich te beheersen en denken aan een verantwoord herstel. Nog even en dan mag hij weer rustig beginnen op de racefiets. De fietscomputer op de fiets geplaatst tevens een diefstalbeveiliging voor e-bikes, en aanrijden. Elkaar vragend aankijkend, heb je de fietscomputer meegenomen.?? Helaas die ligt nog op de keukentafel. Wat nu?, ik mag dan wel niet hard fietsen, maar hard autorijden heeft de therapeut niet over gerept. Met, dat zegt ie, 140 km/u op en neer naar Zeeland naar die keukentafel.

De maximum snelheid is in Nederland 130 km/u en die 140 is volgens insiders nog laag ingeschat. Uiteindelijk toch ook hun toertje gemaakt.

De jongens van de A+-groep moesten wat snelheid betreft ook wat inbinden. Gewend aan snelle provinciale wegen voorzien van strak asfalt, was het afzien als Frans gezorgd had voor een aantal fietspaden in de route waar het noodzakelijk was te "ritsen". Passeren van dagjesmensen is een hele kunst als je dat niet gewend bent. Ja en dan wil de snelheid er wel uit. Netjes aangeven hoeveel volgers er nog achter je zitten en in een rustig tempo de meute voorbij. Dat doet me denken aan een geweldige opmerking die ik ooit een keer terugkreeg van een fietser die ik als laatste van de groep passeerde. Netjes zoals het hoort roep ik in het voorbij gaan "de laatste", meteen daarop kreeg ik de opmerking "dan mag je wel opschieten". De man was duidelijk wel gecharmeerd van

de wijze hoe we met elkaar omgaan.

In de koffiepauze onderweg konden we nog eens genieten van de koffie met gebak ook op kosten van de club.

En dan is het niet onverstandig te zorgen dat de penningmeester van de club met jouw groep meefiets. Er zijn er die het op die manier erg warm krijgen van zo'n pauze, of denken "wat de Chippendales kunnen, kan ik ook". Voor de verandering rijden in een andere omgeving geeft nog een extra dimensie, je weet dus echt niet wat je tegenkomt zelfs niet waar je een koffiestop maakt terwijl dat normaal gesproken 's zondags al vaak bekend is. En voor je het weet sta je dan alweer aan het punt van vertrek. Nog niet meteen naar huis want er staat nog een heerlijke kop soep klaar met een aantal belegde broodjes.

Een mooie gelegenheid om wat bij te kletsen over van alles en nog wat, als of dat tijdens het fietsen niet gebeurt! We noemen geen namen maar er zijn er bij die geen tijd hebben om te wisselen, want het onderwerp dat aan de orde is moet nog eerst in zijn geheel goed besproken worden. Uiteindelijk concluderend kunnen we met een fijn gevoel terugkijken op een geslaagde clubdag en moeten een dergelijke activiteit volgend jaar zeker weer op de kalender plaatsen. Rest nog de organiserende leden dank te zeggen namens de deelnemers en uit te nodigen vast uit te kijken naar volgend jaar, dat is het gevolg als je hebt laten zien dat je daar goed in bent.

GiroDolomiti

Een bijdrage van: **Chris van Sambeek**

Met een grote glimlach op hun gezicht en hun lijf nog stijf van de adrenaline van de laatste afdaling komt iedereen bij het hotel aan. We hebben Giro Dolomiti volbracht. Op precies dezelfde plek begonnen wij zes dagen eerder aan de Giro Dolomiti hutten tocht. Zes dagen op de mountainbike door de Dolomieten. De Giro Dolomiti speelt, zoals de naam al zegt, zich af in de indrukwekkende omgeving van de Italiaanse en Sud Tirolse Dolomieten. Maar wat nog veel bijzonderder is aan deze fantastische Giro is het feit dat er geslapen wordt in berghutten. Het huttenleven is fijn, gemoedelijk, knus, rustgevend, eenvoudig en oh zo goed. Het goede eten en uiteraard de Weiße bieren smaakte extra lekker na een dag van zware inspanningen. Van dit huttenleven is door ons een week lang samen met 16 andere mountainbikers en 4 begeleiders met volle teugen genoten.

De 2450 hoogte meters.

Het huttenleven was fijn maar we kwamen om te fietsen en daarmee werd zes dagen eerder gestart vanaf een klein dorpje boven Brixen. Traditioneel begon de eerste rit met een klim waarbij drie groepen worden gevormd. Eric besloot rustig aan te beginnen en ging een niveautje lager fietsen. Na de indeling werd er nog even door geklimmen om vervolgens af te dalen naar Brixen. In Brixen konden we de verleiding van een mooi terrasje niet weerstaan waardoor we al na 10 km fietsen aan de koffie zaten. Achteraf gezien was het misschien niet handig om na deze afdaling een pauze in te laten. Het was namelijk de enige afdaling van de dag die verder uit alleen maar klimmen bestond. 2450 hoogte meters in totaal. Na de koffie liep de route door de fruitboomgarden van Brixen. Hier werd snel hoogte gewonnen. Rond het middaguur werd er bij een rustig hotelletje gestopt om te lunchen. Unaniem werd er voor spaghetti gekozen en dat zou de hele week zo blijven. Door een volle maag en de steile klim hadden enkele van ons na de lunch moeite om weer op gang te komen. De hele dag werd er geklimmen om uiteindelijk net voor de regen te finishen in de primitieve Starkenfeldhütte op 1950 meter. Een gezellige avond volgde die werd ingezet met een welverdiend biertje.

Doping.

De overbrugde hoogtemeters van de eerste dag werden uitbetaald met mooie triltjes. Net voor de lunch veranderd het parcours in een mooie technische afdaling. Iedereen begon enigszins voorzichtig maar al snel storten we onszelf als volleerd downhillers naar beneden. Na de lunch kronkelde de weg tussen de uitgestrekte groene weides van de Dolomieten omhoog. In de verte werd het

groen ruw verstoord door een steil paatje omhoog. Je voelt hem al aankomen, deze stairway to heaven moesten we omhoog! Iedereen ging driftig schakelend op zoek naar het kleinste verzet en ging dapper de uitdaging aan. De een kwam verder als de ander maar uiteindelijk liepen we allemaal naast de fiets. Waar mogelijk werden pogingen gedaan om toch weer te fietsen. Niet omdat dat sneller ging maar na een stukje lopen had je het gevoel dat je kuitten spontaan onder je knieën vandaan brandden. De klim ging verder over een wandelpad. Ook hier probeerde we waar mogelijk te fietsen maar werd er voorname

lijk gelopen. Het pad werd steeds steiler en het uitzicht met elke stap mooier. Het liep uiteindelijk over de flank van een enorm rots massief naar een hoogte van 2006 meter. De afdaling die volgde was glad en modderig door de regenval van de afgelopen weken. Als je al van controle kunt spreken bij een afdaling in de Dolomieten was de controle hier ver te zoeken. Eenmaal beneden werd een matige klim naar de Pederu Hutte ingezet. Na de steile klimmen van vandaag voelde het als vals plat en dat was een prettige eind aan deze zware dag. Na de briefing en

een paar Weiße slapen met z'n allen op één kamer wat ook weer de nodige hilariteit met zich mee bracht. De details hiervan zal ik je echter besparen.

Uitdagende dag.

Tijdens de derde etappe wachten meerdere loodzware beklimmingen; voor de rode groep een klim van 450 hoogtemeters met een stijgingspercentage van 30%! Dat zegt genoeg en in al onze wijsheid besloten wij bijna allemaal om voor de blauwe route te gaan. Alleen onze diehards Bas en Rob reden met de rode groep mee. Zoals meestal na een pittige klim wacht weer een geweldige beloning. Deze keer in de vorm van een waterval. Voor de blauwe groepen stond de lange klim naar de Fanushütte op het programma. Ook een niet te onderschatte klim zodat uiteindelijk iedereen zich maximaal kon uitleven. Na een heerlijke bak koffie op het idyllisch terrasje van de Fanushütte klommen we verder om uiteindelijk boven aan te komen. De rode en de blauwe route kwam weer bij elkaar en we werden getraakteerd op een prachtige panorama trail door het hooggebergte. Na de nodige foto's gingen op advies van de Tjeerd, onze gids voor die dag, de zadels omlaag en werd de afdaling ingezet. Het eerste stuk was zo steil dat er alleen gelopen kon worden. Onderweg kwamen we enkele wandelaars tegen die ons vreemd aankeken. We kregen dan ook meerdere keren te horen "Der Abstieg mit ein Fahrrad ist nicht möglich". Neem, om je een indruk te geven, de Dolomieten in gedachten. Indrukwekkende ruige en ongehoord steile rotspartijen, die als mega grote keien meedogenloos over het landschap zijn gedrapeerd. Zo imponerend was ook deze afdaling. Opperste concentratie dus. Een

voor een klommen wij op de fiets. Steile stukken, dropoffs, haakse bochten en losse keien volgde elkaar in een razend tempo op. Uiteindelijk kwamen we als ware ballerina's balancerend op onze nietige fietsjes de afdaling afdenderen. Na de lunch daalde de weg geleidelijk verder het dal in. Daar stonden aan de voet van de klim naar de Pralongia, onze hut voor die nacht. Nog 500 hm te gaan. Er werd fantastisch gereden en het leek of iedereen steeds beter werd. De Pralongia hut is gebouwd op het Pralongia plateau omgegeven met een geweldig "360 graden panorama". Welke kant je ook opkijkt, overal zie je de imponerende massieven waar de Dolomieten bekend om staan. Met een goed gevoel stapte we de Pralongia hut binnen. We bestelde een riese Weiße om te proosten op weer een mooi avontuur.

Met een kater wakker.

Zo goed als we de avond ervoor hadden afgesloten zo slecht begon deze dag. Eric was 's morgens wakker geworden en zijn hartritmestoon was terug. K.t. dat dit voor Erik het einde was van de GiroDolomiti wisten we direct. Wim besloot om met Eric mee te gaan. Erg jammer maar het is niet anders. Met de regenjasje tegen de kou begonnen we aan de snelle afdaling over een grind pad. De afdaling ging verder, nu over met stenen en rotsen bezaaide singletracks. Mooie paadjes maar met dit weer ook glad. Behoedzaam naar beneden dus. Niet veel later reden we de geasfalteerde Passo Pordi omhoog. Halverwege gingen we een smal paadje op. Kort langs een afgrond wonnen we langzaam maar zeker weer hoogte. Een hele uitdaging voor iemand met hoogtevrees zoals ik. Het was slechts een opwarmertje zo ontdekte ik later.

Het einde van de singletrack was het begin van een van de zwaarste klimmen uit de hete GiroDolomiti. Niet alleen het stijgingspercentage maar vooral het wegdek of beter, het ontbreken daarvan, maakte het enorm zwaar. Zelfs in de ogen van een MTB-ster die we al dalend tegenkwamen konden we de verschrikking van deze berg lezen. We wisten genoeg.... lopend naast de fiets om-

hoog. Op 2363 mtr aangekomen stonden we aan het begin van de mooiste trail uit deze GiroDolomiti. De Bindelweg een singletrack op ±2100 mtr hoogte over de

flank van de berg. Vanaf de trail hebben we een geweldig uitzicht op de Marmolada. De bindelweg werd helemaal afgereden wat ons bij het bikepark van de Pordoi bracht. Alle registers moesten weer open om heelhuids beneden te komen. Beneden angekommen hadden we nog één klim te gaan. Passo Sella. Later zag ik op foto's van René Franken dat er daar al meer Doortrappers omhoog zijn gereden. Het was voor de verandering een mooie asfaltklim naar een nog mooiere locatie. De Rifugio Carlo Valentini hut op 2218 mtr, aan de voet van het Sella Massief. Na de gebruikelijke Weiße werd er 's avonds weer heerlijk gegeten.

Opweg naar de Schlüterhütte.

De volgende morgen werden we getraceerd op een mooie trail tussen de rotsen van Steiner Stad rondom het Sella Massief. Na de trail begonnen we aan alweer een technisch uitdagende afdaling. Dus zadeltje omlaag, klik, klik schoentjes in de pedalen, billen ver achter het zadel en GO. Rondom Gröden werden verschillende mooie trails gereden. Via een technisch wortelpaadje kwamen we bij een fikse gravelklim van zo'n 500hm tegen 20%. Na een paar dagen omhoog buffelen weet je dat het slimmer is je eigen tempo te rijden. Verzuren doen we ondertussen niet meer want niemand is meer in staat om zijn hartslag boven de 165 slagen p/m te krijgen. Een klein uurtje later liepen we bezweet een mooie hut binnen. Tijd voor een verlate lunch.

Na de lunch ging het verder over de bodergeweg. Na deze panorama trail staan we weer voor een stenige en hier en daar zeer uitdagende downhill trail. Boven aan

een dergelijke afdaling sta je telkens opnieuw enigszins radeloos te kijken, moeten we hier echt naar beneden? De twijfel slaat ook nu in alle hevigheid toe met als grote vraag: kan ik dat wel? De gids gaat vooruit en ook wij zetten een voor een onze twijfel aan de kant. Eenmaal beneden begon de klim naar de Schlüterhütte. Gelegen op 2300 meter midden tussen adembenemende Dolomieten massieven. Adembenemend was ook de klim er naar toe, letterlijk wel te verstaan. De eerste 500hm waren nog te doen maar de laatste 200hm waren erg zwaar. De Schlüterhütte was meteen de mooiste hut van de hele

week. Direct bij binnenkomst parkeerde wij onze MTB schoenen, naast de wandelsschoenen van de overige gasten, onder de bankjes in de hal. In het restaurant angekommen zat de sfeer er gelijk goed in. En een blik door het raam richting de machtige rotsen, de entourage en de gezellige drukte werkte daar zeker aan mee. Het eten was ook meer dan voortreffelijk. Friet met een stuk vlees, het smaakte heerlijk en er werd dan ook flink geschanst.

Een briljante afdaling.

Na een goede nachtrust volgt een eenvoudig maar goed ontbijt. Tijd voor onze laatste etappe. Ondanks het koude weer is het zalig buitenkomen. Geen beschaving om je heen te zien behalve een hut en een prachtige singletrack die tot in de verte strekt. Daarlangs begeven we ons richting het dal. Meer en meer ervaren blijft iedereen ondanks de rotsen en steile passages zo lang mogelijk op de fiets zitten. Chapeau! Halverwege de afdaling nemen we voor de verandering eens een appelstrudel. De singletracks zijn nog niet op en we dalen verder. Onderweg wordt nog geprobeerd om een pizza te scoren, we zijn immers in Italië. Helaas liepen ze net te laat een pizzeria binnen. Rest niet meer dan het slotstuk van prachtig avontuur, de uitdagende, technische trail vanaf de huisberg van Brixen, Plose genaamd, naar het hotel. Een briljante afdalingen die nooit lijkt te stoppen. Dit wandelpad bezaaid met stenen en wortels is een ware traktatie. Het lukt niet om een dergelijke afdaling zonder de nodige kleerscheuren naar beneden te rollen. Zo ook deze keer niet. Gelukkig geen schade waardoor de weg naar beneden vervolgt kan worden.

Zoals gezegd komt iedereen met een grote glimlach op hun gezicht en hun lijf nog stijf van de adrenaline bij het hotel aan. Het was een onvergetelijke week waarin we iedere dag ± 8 uur op de mountainbike hebben gezeten. Daarbij hebben we een kleine 300 km. afgelegd en om en nabij 12000 hoogtemeters overwonnen. Om dat te kunnen hebben we per dag 5 liter water gedronken, 6 repen of gels, minimaal 1 bord pasta en 's avonds de nodige Weiße naar binnen gewerkt. En dat naast de normale maaltijden. Het is geworden wat we ervan verwacht hadden en meer dan dat. Vanaf nu hebben wij nog maar een woord nodig om een hele grote glimlach op ons gezicht te laten verschijnen. **GIRODOLOMITI** ☺

Nooit te oud om te leren.

Weer een seizoen op de weg erop zitten. Zachtjes aan bedenken wat we in de winter gaan doen. Terugkijkend over het afgelopen seizoen en overdenken wat we allemaal weer beleefd hebben. Ook weer een hoop bijgeleerd. Denk bijvoorbeeld aan de aanwijzingen die gegeven worden tijdens het fietsen of opmerkingen tijdens de koffiepauzes. Tijdens een van de ritten in het begin van het seizoen had ik dat nog niet meteen door, wordt er ineens geroepen "pulleke" en tegelijkertijd met de wijs

vinger naar het midden van de weg wijzend. Wat nu, in m'n neus pulleken.? Niet dus, navraag gedaan in een pauze, wat blijkt, met dat "pulleke" wordt een door de wegbeheerder geplaatst object ter verhoging van onrechtmatige doorgang anders dan rijwielen of rijwielen met hulpmotor bedoeld. Nog zo een, "Jan geef dat kumpke eens door". Daarmee wordt een koffiekopje of theekeetje mee bedoeld. Ik vraag nog of er nog een andere benaming voor is, ja dat is een "tas". Je drinkt een tas koffie. Volgens de inmiddels 150 jaar oude Dikke van Dalen is een "tas" een stapel of een draagbare buidel voorzien van hangrepen voor het opbergen van damesdingetjes of boodschappen. Kortom de koffie wordt "gestapeld" in een "kumpke".

Probeer dat alles maar eens even snel op te nemen in het toch al overbeladen kennisgedeelte in je hersenpan. Zo gebeurde het eens dat ik niet de juiste benaming gebruikte en per vergissing riep "kumpke", bij het naderen van een door de wegbeheerder geplaatst object ter verhoging van onrechtmatige doorgang anders dan rijwielen of rijwielen met hulpmotor. Wat volgde was een kanonnade van vreemde woorden uit een voor mij niet te definiëren taal. Die mensen hebben echt een "talenknobbel". Hevig geschrokken daardoor ben ik maar "aan de staart" van de groep gaan fietsen en de rest van de toer gerepeteerd wat de juiste benamingen voor dergelijke aanwijzingen zijn. Ik hoop maar dat ik de komende toertjes weer gewoon vooraan "op kop", dus niet ondersteboven, mee kan fietsen. Gewoon hartstikke m'n best er voor doen, want ik zou het niet willen missen, iedere zondag met die groep geweldige mensen mee te mogen fietsen is een geschenk.

En de winnaar is.??

Dat vermelden we even verder. Waarvan?, de jaarlijks terugkerende regelmatigheidsrit. Wat moeizaam ging het

inschrijven per formulier. Afwachten wat het weer doet?? Er wordt regen verwacht, balen. Toch weer een behoorlijk aantal leden die er voor gingen. De opgegeven te rijden gemiddelde snelheden met de laagste 22,5 maar en hoogste van schrik niet 36,9 km/u doet toch wel even nadenken. Goed, akkoord je bent gewend om te knallen maar in een regelm

tigheidsrit gaat het erom of je zonder meting op gevoel een bepaalde gemiddelde snelheid kunt rijden. Een hoge snelheid heeft geen enkele zin en brengt alleen maar risico met zich mee. Of je wil snel aan de soep zitten. Het is zelfs nog veel uitdagender als je een veel lagere snelheid

opgeeft dan je gewend bent, dat wordt veel moeilijker maar wel veiliger. Al tijdens het uitzetten door deze meneer, herkent U hem?, regent het een klein beetje, het wegdek is kletsnat en er zitten volgens diezelfde meneer kasseienstroken in de route.

Olie op het vuur voor de zenuwen van degenen die nog moeten starten en zich voorbereiden op iets waarvan ze niet weten wat komen gaat. Er oppert zelfs iemand dat er "geklund" moet worden, kan het nog gekker.? Ja dat kan, er zijn leden die 's morgens snel nog een stuk van de regenafvoer van de schuur gerukt hebben en daar een designed spatbordje van gemaakt hebben, kijk maar. De

stroomlijn druipert er af. Dat kenmerkt natuurlijk wel de echte "Doortrapper".

Met een lengte van 51,2 km. voert de route eerst door de buitenwijken van Langenboom om vervolgens richting

Mill te gaan. Ieder verwacht na Langenboom ook een city-toer door Mill heen maar dat gebeurt niet. Via de Dellen naar de Trent over een spekglad deel met die zogenaamde kasseien, klinkers dus. Langs het vliegveld richting Odiliapeel en via Hemelrijk naar Uden-zuid. Van Uden-zuid even een stukje richting Mariaheide om daarna Uden aan de westkant te passeren. Via Zeeland gaat het dan richting Langenboom waar de koffie en de soep al staat te dampen. Gelukkig, geen valpartijen of andere geleden schade. Het team van Grad van Bommel heeft even de handen vol aan de volle bak in het "clubhuis" en heeft in een mum van tijd ieder voorzien van koffie en daarna de erwtensoep met roggebrood en katenspek. Het is Mart Huvenaars die de taak op zich heeft genomen de start en de finishtijden om te toveren in een eindresultaat waarin duidelijk wordt wie de opgegeven gemiddelde snelheid het dichtst heeft benaderd. Zie onder het resultaat. Kevin en Sander van harte gefeliciteerd met jullie resultaat en jullie mogen voor een jaar lang de wisselbeker om en om op de schoorsteen laten staan en de

visite uitleggen hoe jullie dat geflikt hebben. De daarbij behorende prijzen zijn dit jaar beschikbaar gesteld door Kroon Fietsen in Mill. Dit is toch een waardig einde van een geweldig wegseizoen mede ook door die voortreffelijke zomer en het zal nog wel afkicken worden als de diverse groepen zich op hun eigen manier gaan bezighouden met de winteractiviteiten.

Startvolgorde	Team	afstand	starttijd	te verwachte eindtijd	finish-tijd	te langzaam	Te snel	gerealiseerd	berekende gemiddelde over uitgelopen afstand	opgegeven gemiddelde	UITSLAG
15	Kevin Minten en Sander Hendriks	51,2	9:24:00	10:47:15	10:48:31	0:01:16	#####	1:24:31	36,35	36,90	1
13	Bas Berends en Jos Bongers	51,2	9:20:00	10:49:03	10:50:20	0:01:17	#####	1:30:20	34,01	34,50	2
5	Wim van Summeren & Paul Vogels	51,2	9:05:00	11:03:09	11:01:37	#####	0:01:32	1:56:37	26,34	26,00	3
4	Nelly van Melis en Jose de Kleijnen en Ger van der Duijn	51,2	9:00:00	11:13:34	11:15:29	0:01:55	#####	2:15:29	22,67	23,00	4
2	Toon Willems en Lambert van de Kolk	51,2	8:59:00	11:14:20	11:12:25	#####	0:01:55	2:13:25	23,03	22,70	4
7	William Jans en Frans van Bommel en Jan Cornelissen	51,2	9:09:00	10:54:56	10:52:57	#####	0:01:59	1:43:57	29,55	29,00	6
14	Mantje Bens en Eric Schel	51,2	9:22:00	10:49:46	10:47:33	#####	0:02:13	1:25:33	35,91	35,00	7
3	Wim Willems en Jan Hendriks	51,2	9:03:00	11:13:43	11:11:08	#####	0:02:35	2:08:08	23,97	23,50	8
9	Arnold Cornelissen en Jan Willem Koole	51,2	9:12:00	10:48:00	10:45:20	#####	0:02:40	1:33:20	32,91	32,00	9
11	Frans van Kempfen en Erik Otten	51,2	9:16:00	10:51:24	10:48:30	#####	0:02:54	1:32:30	33,21	32,20	10
1	Henk Leenders en Antoon Jans	51,2	8:57:00	11:13:32	11:16:45	0:03:13	#####	2:19:45	21,98	22,50	11
10	Hein Roeffen en Peter Oosterhout	51,2	9:14:00	10:49:42	10:45:37	#####	0:04:05	1:31:37	33,53	32,10	12
8	Jos en Mike van den Broek	51,2	9:10:00	10:51:03	10:46:52	#####	0:04:11	1:36:52	31,71	30,40	13
12	Mark van den Heuvel en Theo Vos	51,2	9:18:00	10:49:42	10:54:59	0:05:17	#####	1:36:59	31,68	33,50	14
6	Ronnie Verbeek en Maarten Toenders	51,2	9:07:00	11:05:09	10:54:06	#####	0:11:03	1:47:06	28,68	26,00	15

Jarigen in de maanden oktober en november.

🍷 02 okt. Peter de Klein
 🍷 07 okt. Mart Huvenaars
 🍷 12 okt. Wim Willems
 🍷 15 okt. Wim Kroon
 🍷 17 okt. Noud van der Linden
 🍷 17 okt. Jos Straatman
 🍷 20 okt. Gerard Verbruggen
 🍷 23 okt. Arnold Cornelissen
 🍷 29 okt. Bernadette Verstraten
 🍷 31 okt. Roel Raaijmakers
 🍷 11 nov. Anton Gerrits
 🍷 11 nov. Jan van Kuppeveld
 🍷 11 nov. Hans van de Pol

🍷 12 nov. Mantje Bens
 🍷 13 nov. Jos Bongers
 🍷 20 nov. Thea Verstegen
 🍷 29 nov. Fred van Dalen

Namens ons allen van harte gefeliciteerd.